

Den dolda historien bakom vers fyrtio – nummer trettio

Hesekiel nummer elva

Jeff Pippenger

2026-09-02

I Hesekiels bok är Jerusalems ”belägring” det ”tecken” som utgör det prov genom vilket vår eviga bestämmelse kommer att avgöras, ty det markerar formandet av vilddjurets bild.

”Herren har tydligt visat mig att vilddjurets bild kommer att upprättas innan nådatiden avslutas; ty den skall vara den stora prövningen för Guds folk, genom vilken deras eviga öde skall avgöras. ...”

”Detta är den prövning som Guds folk måste genomgå innan de blir beseglade. Alla som bevisat sin trohet mot Gud genom att hålla hans lag och vägra att ta emot en falsk sabbat, kommer att ställa sig under Herren Gud Jehovas baner och kommer att ta emot den levande Gudens sigill. De som överger sanningen av himmelskt ursprung och accepterar söndagssabbaten, kommer att ta emot vilddjurets märke.” Manuscript Releases, volym 15, 15.

De kristna som flydde Jerusalem vid Cestius’ ”tecken” gjorde det därför att de hade blivit varnade i förväg och kände igen ”tecknet” när det kom. Att känna igen vilddjurets bild är att känna igen de ”händelser”, ”förberedelser” och ”rörelser” som leder fram till söndagslagen. De profetiska beståndsdelar som utgör ”tecknet” måste förstås innan tecknet kommer. När Cestius inledde belägringen var det för sent att lära sig vad tecknet var.

”Redan fortskrider förberedelserna, och rörelser är i gång, som kommer att leda till att en avbild åt vilddjuret upprättas. Händelser kommer att framkallas i jordens historia som kommer att uppfylla profetians förutsägelser för dessa sista dagar.” Review and Herald, 23 april 1889.

Förberedelser, rörelser och händelser

”Förberedelserna”, ”rörelserna” och ”händelserna” måste kännas igen i förväg inför prövningen.

”Allt det som Gud i den profetiska historien har angivit skulle uppfyllas i det förflutna, har blivit uppfyllt, och allt det som ännu återstår skall i sin ordning bli det. Daniel, Guds profet, står på sin plats. Johannes står på sin plats. I Uppenbarelseboken har Lejonet av Juda stam öppnat Daniels bok för dem som studerar profetiorna, och så står Daniel på sin plats. Han bär fram sitt vittnesbörd, det som Herren uppenbarade för honom i syn om de stora och högtidliga händelser som vi måste känna till, där vi står på själva tröskeln till deras uppfyllelse.

”I historien och profetian framställer Guds ord den långvariga striden mellan sanning och villfarelse. Den striden pågår alltjämt. Det som har varit kommer att upprepas.” Selected Messages, bok 2, 109.

Vi ”måste känna till” ”de stora och högtidliga händelserna, där vi står på själva tröskeln till deras uppfyllelse.” Tröskeln utpekar vårt behov av att förstå händelserna innan de går i uppfyllelse.

”Men den profetiska pennans stränga linjedragningar visar en förändring i denna fridfulla scen. Djuret med lammlika horn talar med en drakes röst och ’utövar hela den första vilddjurets makt inför honom’. Den förföljelsens ande som uppenbarades genom hedendomen och påvedömet skall åter bli uppenbarad. Profetian förklarar att denna makt skall säga ’till dem som bor på jorden, att de skall göra en bild åt vilddjuret’. [Uppenbarelseboken 13:14.] Bilden görs åt det första eller leopardlika vilddjuret, vilket är det som framställs i den tredje ängels budskap. Genom detta första vilddjur representeras den romerska kyrkan, en kyrklig sammanslutning klädd i borgerlig makt, med myndighet att straffa alla oliktänkande. Bilden åt vilddjuret representerar en annan religiös sammanslutning klädd med liknande makt. Bildandets av denna bild är verket av det vilddjur vars fridfulla uppstigande och milda bekännelser gör det till en så slående symbol för Förenta staterna. Här återfinns en avbild av påvedömet. När kyrkorna i vårt land, förenade på sådana trosläropunkter som de håller gemensamma, kommer att påverka staten att genomdriva deras förordningar och upprätthålla deras institutioner, då kommer det protestantiska Amerika att ha format en avbild av den romerska hierarkin. Då kommer den sanna kyrkan att angripas genom förföljelse, såsom Guds forntida folk blev. Nästan varje århundrade lämnar exempel på vad trångsynt nit och illvilja kan åstadkomma under förevändning att tjäna Gud genom att skydda kyrkans och statens rättigheter. Protestantiska kyrkor som har följt i Roms fotspår genom att ingå förbund med världsliga makter har visat en liknande önskan att inskränka samvetsfriheten. Under sjuttonhundratalet led tusentals nonkonformistiska predikanter under Engelska kyrkans styre. Förföljelse följer alltid religiös favorisering från de världsliga regeringarnas sida.” Spirit of Prophecy, volym 4, 277.

Bildandet av vilddjurets bild fullbordas först i Förenta staterna och därefter i världen.

”Främmande nationer kommer att följa Förenta staternas exempel. Fastän hon går i spetsen, kommer ändå samma kris att drabba vårt folk i alla delar av världen.” Testimonies, band 6, 395.

Ediktet i Milano år 313 utgör början på formationsprocessen och identifierar också den stängda dörren för sjundedagsadventisterna. Konstantin i väst och Licinius i öst knöt ett fördragsäktenskap till ediktet, när Konstantin gav sin halvsyster Constantia åt Licinius i det fjärde fördragsäktenskapet, representerat i en profetisk linje av de sex fördragsäktenskapen inom den profetiska historien i Daniel 11. De två första var förknippade med krig mellan nord och syd, de följande två var inbördeskrig mellan öst och väst, och de två sista är symboliska äktenskap mellan den påvliga kyrkomakten och statsmakten.

Antiochos II Theos skilde sig från sin hustru Laodike I för att gifta sig med den ptolemeiska prinsessan Berenike (dotter till Ptolemaios II) omkring 252 f.Kr. Fördragsäktenskapen i det seleukidiska riket ingicks mellan kungen i norr och kungen i söder, medan fördragsäktenskapet år 313 ingicks mellan kejsaren i öster och kejsaren i väster.

Fördragsäktenskapet med Antiochos II Theos år 252 f.Kr. utgjorde början på det seleukidiska välde som nådde sitt slut som imperium i den historia som framställs i verserna tio till sexton i Daniel

elva. I det seleukidiska rikets avslutande historia genomfördes ännu ett fördragsäktenskap av Antiochos III den store, när han gav sin dotter Kleopatra I Syra, (den allra första Kleopatra i den profetiska historien) åt Ptolemaios V år 193 f.Kr. Vid den tiden var Ptolemaios V omkring 16 år och Kleopatra I Syra omkring 10 år gammal. Deras äktenskap var en diplomatisk uppgörelse efter det femte syriska kriget. Det alfa-fördragsäktenskapet mellan kungen i norr och kungen i söder i Daniel elva hade markerat slutet på det andra syriska kriget.

Den sista Kleopatra i den profetiska historien hade förbindelse både med Julius Caesar och därefter med Marcus Antonius. Efter mordet på Julius Caesar år 44 f.Kr. bildades det andra triumviratet år 43 f.Kr. Tre män utgjorde triumviratet, och sedan en av dessa tre, Marcus Lepidus, hade tvingats bort ur den trefaldiga sammanslutningen av Octavianus, följde en maktkamp mellan Marcus Antonius i öst och Octavianus i väst. I Brundisium år 40 f.Kr. slöts ett fördrag mellan de båda rivalerna i öst och väst. I fördraget ingick äktenskapet mellan Octavianus' syster Octavia och Marcus Antonius. Fördraget och det åtföljande äktenskapet bestod inte, och efter att Marcus Antonius hade inlett ett förhållande med Kleopatra skilde han sig från Octavia år 32 f.Kr. I slaget vid Actium år 31 f.Kr. förenades österns och västerns riken till en enda makt, och Octavianus blev därefter Augustus Caesar, symbolen för höjdpunkten av romersk ära och makt.

Profetiskt sett var det första fördragsäktenskapet i Daniel elva mellan nordens och söderns kungar, i ett försök att göra slut på fientligheterna mellan de båda stridande parter som kämpade för att återupprätta Alexander den stores rike. Detta första fördragsäktenskap mellan seleukiderna och Egyptens ptoleméer var seleukidernas och det ptolemeiska rikets alfa-fördragsäktenskap, vilket förebildade omega-fördragsäktenskapet mellan samma två makter. I det sista eller omega-fördragsäktenskapet blev den allra första eller alfa-Kleopatra i Egyptens historia den profetiska länken till den sista, eller omega-Kleopatra, vars relation till Marcus Antonius blev referenspunkten för skilsmässan mellan Octavia och Marcus Antonius. Skilsmässan markerade de förnyade fientligheterna mellan Marcus Antonius i öst och Octavianus i väst, vilka slutade i slaget vid Actium år 31 f.Kr.

Fördragsäktenskapet i Brundisium år 40 f.Kr. var det alfa-fördragsäktenskap som hörde till kampen mellan öst och väst, liksom fördragsäktenskapet mellan Laodike och Antiochos II Theos var alfa i kampen mellan nord och syd. Fördragsäktenskapet år 313 var omega i förhållande till alfa-fördragsäktenskapet mellan Marcus Antonius och Octavia, liksom fördragsäktenskapet mellan Ptolemaios V och Kleopatra I Syra var omega-fördragsäktenskapet för de nordliga och sydliga rikena. De tre fördragsäktenskap som ledde fram till omega-fördragsäktenskapet år 313 står alla i linje med varandra och utgör tre vittnen om de profetiska kännetecknen som är förbundna med Milanoediktet. Tillsammans står de fyra bokstavliga fördragsäktenskapen i öst, väst, nord och syd i linje med påvedömetts två symboliska fördragsäktenskap.

År 496 var Klodvig, frankernas kung, gift med Klothilda. Klothilda var en burgundisk prinsessa, dotter till kung Chilperik II av Burgund. Efter att hennes far och mor hade mördats i en maktkamp inom familjen levde hon under sin farbrors beskydd, innan hon år 493 gavs till hustru åt Klodvig I, frankernas kung. Hon var katolik, det vill säga hon bekände den nicenska/ortodoxa tro som tillhörde den romerska kyrkan. Detta skilde henne från många andra germanska kungahus vid den

tiden, vilka var arianska kristna. Hennes mor Caretena hade varit katolik, och Klothilda uppfostrades i den tron. Hon är ihågkommen för att enträget ha manat Klodvig att överge hedendomen och ta emot det katolska dopet, och därefter är hans omvändelse år 496 en av de viktigaste händelserna i Frankrikes och den västerländska så kallade kristenhetens tidiga historia.

Klodvig lovade att om han vann slaget vid Tolbiac skulle han omvända sig till Klotildas katolska tro och låta döpa sig. Alemannernas kung dödades, deras här skingrades, och frankerna segrade. Efter segern ordnade Klotilda så att biskop Remigius av Reims undervisade Klodvig, och han döptes (traditionellt på juldagen år 496), tillsammans med flera tusen av sina krigare.

Clovis var frankernas kung, vilket med moderna termer är Frankrikes kung. Han blev den förste av Europas kungar som till slut skulle överge sin hedniska religion och omvända sig till katolicismen. Av denna anledning betraktas Clovis som den katolska kyrkans ”äldste son”, och Frankrike kallas ”den katolska kyrkans äldsta dotter”. År 1980, när påven Johannes Paulus II besökte Frankrike, frågade han: ”Frankrike, Kyrkans äldsta dotter, är du trogen ditt dop?”

Klovis omvändelse till den nicenska katolicismen markerar början på ett symboliskt bröllopståg som skulle leda fram till det symboliska fördragsäktenskapet år 538. Det symboliska fördragsäktenskapet mellan Klovis och den sköka som bedriver otukt med jordens kungar förebildades av de fyra föregående fördragsäktenskapen i Daniel elva. Klovis var den förste europeiske kungen som gav militärt och ekonomiskt stöd åt den romerska kyrkan, och därför framställs Klovis i historien i Daniel elva.

Och härar skall träda fram på hans sida, och de skall orena helgedomen, fästet, och avskaffa det dagliga offret, och de skall uppställa den styggelse som vållar ödeläggelse. Daniel 11:31.

Clovis år 496 markerar början på de europeiska politiska strukturerna som skulle ”resa sig upp” för att bistå påvedömet medan det steg till makt. Det markerar början på ett symboliskt bröllopståg. Versens ”armar” skulle också orena ”styrkans helgedom”, vilken för såväl det hedniska som det påvliga Rom är staden Rom.

Två helgedomar

Det finns två olika hebreiska ord i Daniels bok som översätts med ”helgedom”. De hebreiska orden ’miqdash’ och ’qodesh’ översätts båda med ”helgedom”, men qodesh kan endast beteckna något heligt, medan miqdash, beroende på sammanhanget, kan beteckna antingen en helig eller en ohelig helgedom.

”Styrkans helgedom” i vers trettioett är ”miqdash” och representerar helgedomen för Roms styrka, vilken för både det hedniska och det påvliga Rom var staden Rom. Från slaget vid Actium, då Octavianus förenade riket, var det hedniska Rom oöverbärrligt i tre hundra sextio år (en tid), till uppfyllelse av vers tjugofyra i Daniel elva.

Han skall tåga in i trygghet, ja, till och med i provinsens rikaste trakter; och han skall göra sådant som hans fäder inte har gjort, inte heller hans fäders fäder; han skall skifta ut rov, byte och rikedomar bland dem; ja, han skall smida sina planer mot fästena, men bara för en tid.

Daniel 11:24.

När det hedniska Rom regerade från staden Rom var det oöverbärrligt, men när Konstantin flyttade huvudstaden till Konstantinopel år 330, uppfylldes den "tid" som avses i vers tjugofyra. När det sista av de tre hornen (goterna) i Daniel sju drevs ut ur staden, övertog det påvliga Rom profetiskt tronen som det femte riket i Bibelns profetia år 538. Goterna hade belägrat Rom, men drog sig till slut tillbaka när Belisarius, Justinians general, säkrade staden. Den romerska kyrkan regerade därefter suveränt i ett tusen två hundra sextio år, tills Napoleon lät avsätta påven och förvisa honom i landsflykt år 1798.

Rom, "styrkans helgedom", blev "vanhelgad" (vanhelgad i betydelsen "sårad eller upplöst") genom de "armar" som utgick från det fortgående kriget mot staden, vilket i första hand framställs genom de fyra första basunerna i Uppenbarelsebokens åttonde kapitel.

Den historia som följde från år 496 och framåt skulle se staden Rom befläckas, när den förändrades från det romerska rikets makt och härlighet till det romersk-katolska rikets makt och härlighet. Dessa armar skulle ta bort hedendomens religion, som i avsnittet representeras av ordet "dagliga", när de antog den nicenska katolicismens religion.

I slaget vid Vouillé besegrade Klodvig de arianska visigoterna under Alarik II och erövrade Akvitanien. I efterdyningarna av segern, år 508, hedrade den östromerske kejsaren Anastasius I (i Konstantinopel) Klodvig för hans seger över visigoterna. Gregorius av Tours säger att Anastasius sände Klodvigs officiella handlingar som gjorde honom till konsul. I Tours, i den helige Martins kyrka, tog Klodvig på sig en purpurfärgad tunika och mantel, satte ett diadem på sitt huvud, red ut och strödde guld och silver åt folkmassan. Gregorius säger att han från den dagen hyllades som konsul och att Klodvig av den romerske kejsaren erkändes som en legitim kristen konung i väster. Han belönades för att ha krossat de arianska visigoterna, vilka även Konstantinopel motsatte sig. År 508 är det år då kejsaren i öst offentligt hedrade den katolske frankiske konungen — kyrka, seger och romersk legitimitet i en och samma scen. År 508 är det år då det frankiska katolska riket stod som den dominerande katolska makten i Gallien efter att ha brutit den arianske visigotens välde. Klodvig är den förste betydande barbariske konungen som kämpade för den nicenska katolicismen mot arianska riken, och därmed urbilden för Frankrikes roll som "Kyrkans äldsta dotter". Klodvig representerar perioden från 496 till 508 och är alfasymbolen för det symboliska äktenskapsfördraget. De trettio åren från 508 till 538 representeras av Justinianus, som är omegasymbolen för processionen.

År 538 satte "armarna" den påvliga makten på jordens tron för 1260 år. Det var då det symboliska fördragsäktenskapet fullbordades vid avslutningen av det bröllopståg som hade börjat år 496. År 1798 ogiltigförklarades det fördragsäktenskap som hade inletts mellan påven i Rom och Frankrikes Klodvig, när Frankrikes Napoleon skilde den påvliga makten från sig genom att låta sin general ta påven till fånga.

Det symboliska påvliga fördragsäktenskapet av alfa-karaktär, som hade inlett sitt äktenskapståg år 496, fullbordades vid söndagslagen år 538, och det blev därefter upplöst år 1798, alldeles såsom varje annat fördragsäktenskap i Daniel elva. Uppenbarelseboken tillfogar något till det påvliga

äktenskapliga förhållandet mellan Europas kungar och katolicismens påvar, ty draken i Uppenbarelseboken tolv är både Satan och det hedniska Roms kungar.

”Således representerar draken i första hand Satan, men är i en sekundär bemärkelse en symbol för det hedniska Rom.” Den stora striden, 439.

I Uppenbarelseboken underrättar Johannes oss om tre ting som kungarna (draken) gav åt katolicismens vilddjur från havet.

Och vilddjuret som jag såg liknade en leopard, och dess fötter var såsom en björns fötter, och dess mun såsom ett lejons mun; och draken gav det sin makt och sin tron och stor myndighet. Uppenbarelseboken 13:2.

År 496 började Europas kungar ge det påvliga vilddjuret sin ”makt”, såsom denna representerades av deras militära styrka och ekonomiska stöd. De hade år 330 flyttat sitt imperiums huvudstad till Konstantinopel och därigenom lämnat staden Rom som den påvliga auktoritetens ”säte”.

”Armarna” identifierade därefter år 533 den påvliga kyrkan som huvudet för alla kyrkor genom Justinians dekret. Dekretet inbegrep bruket av deras militära styrka för att förfölja dem som påvedömet betecknade som kättare och lade sålunda deras civila ”myndighet” i påvarnas händer.

Det alfaförbundsäktenskap mellan påvedömet och Europas kungar som började med Klodvig år 496. År 508 hade hedendomen, rikets lagliga religion, åsidosatts till förmån för den nicenska katolicismens religion. År 533 identifierade Justinianus påvedömet som huvudet för alla kyrkor och överlämnade sina respektive troners rättsliga myndighet åt den påvliga makten.

Alfa- och Omegasätet

År 330 lämnades staden Rom i den romerska kyrkans händer, där hon skulle vara satt till dess hon förgörs i eldsjön vid Kristi andra tillkommelse. År 538 sattes hon officiellt åter på den påvliga tronen och identifierade därmed historien från 330 till 538 som en profetisk tidsperiod som börjar med ett alfa-säte och slutar med ett omega-säte. Perioden representerar slutet på det fjärde riket i Bibelns profetia (Pergamos) som en fortskridande undergång, vilken börjar år 330 och slutar år 538 med Thyatiras ankomst. Både det västromerska och det östromerska riket fortsatte den långsamma upplösningen efter 538, men perioden började med att sätet gavs, vilket representerar staden Rom, åt påvedömet år 330, till dess att sätet år 538 inte längre endast blev en tron över staden, utan över det rike som representerades av staden.

330 till 538 utgör en särskild profetisk tidsperiod som definierar påvedömet bemyndigandes åtta ”vägmärken”. Dessa åtta steg upprepas i läkandet av påvedömet dödliga sår vid den snart annalkande söndagslagen.

Det första av de åtta stegen var överlämnandet av staden Rom till den påvliga makten, och det åttonde steget var överlämnandet av staden som tron för det femte riket i Bibelns profetia. Detta identifierar 538 som sätet, och som ”det åttonde steget, det vill säga av de föregående sju stegen”. Det första steget var överlämnandet av sätet och det åttonde steget var överlämnandet av sätet; sålunda är det första steget år 330 alfa och 538 omega. Två säten, tre horn undanröjda, det dagliga

borttaget, Klodvigs omvändelse och Justinians dekret utgör tillsammans åtta steg som identifierar bröllopsprocessionen, och ytterst själva bröllopet.

År 1798 avsatte Frankrike, den makt som hade representerat de tio europeiska kungarna och som år 538 hade satt påvedömet på tronen, påvedömet från just denna tron. Det alfaförbundsäktenskap som framställs i historien från 538 till 1798 är en förebild för det omegaförbundsäktenskap som den påvliga makten ingår med de tio kungarna i Uppenbarelsboken sjutton. Bröllopsprocessionen från 496 till 538 är en förebild för åtta steg som står i samklang med Förenta staternas sista åtta presidenter. Klodvig och Frankrike är symboler för de tio europeiska kungarna. De representerar Förenta staterna, som vid den snart kommande söndagslagen kommer att bli den främste kungen bland de tio kungarna i Uppenbarelsboken sjutton.

De fem föregående fördragsäktenskapen i Daniel elva står i överensstämmelse med de sista tidernas sjätte och slutliga fördragsäktenskap. De nordliga och sydliga alfats och omegas fördragsäktenskap identifierar bruden från södern som alfa, och omega är en brud från norr. I det hedniska Roms fördragsäktenskap gavs alfabruden från östern åt västern, och omegan år 313 var en brud från västern. Dessa fyra äktenskap är profetiskt förbundna med varandra genom Kleopatra den första och Kleopatra den sista. Det symboliska fördragsäktenskapet i det påvliga Rom framställde brudgummen som den främste kungen i en profetisk konfederation av tio kungar, som förenade sig med sin brud – Roms scharlakansröda kvinna. Skilsmässan verkställdes av den främste kungen bland de tio kungarna år 1798.

Fördragsäktenskapet år 313 representerar den påvliga maktens sista fördragsäktenskap med Förenta staterna — den främste kungen bland de tio kungarna i Uppenbarelsboken sjutton; en makt med två horn som förebildas av Frankrikes tvåhornade makt. Den historia som började med Klodvig år 496 och som slutligen ledde till Justinians dekret år 533 och påvedömet trontillträde år 538, representerar historien från 1989 fram till söndagslagen.

Vi kommer att fortsätta med dessa ting i nästa artikel.